

906.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 1 grudnia 1932 r.

**o trybie postępowania przy przenoszeniu sędziów
i prokuratorów na inne miejsce służbowe i w stan
spoczynku.**

Na podstawie art. 111, 243 i 293 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 102, poz. 863) zarządzam co następuje:

**I. Przeniesienie na inne stanowisko z powodu
powinowactwa.**

§ 1. Sędzia lub prokurator, który przez zawarcie związku małżeńskiego wszedł w powinowactwo, uzasadniające, w myśl art. 84, 102 § 2 lit. „b” i 237 prawa o ustroju sądów powszechnych, przeniesienie go na inne miejsce służbowe, powinien zawiadomić o tem kierownika sądu lub prokuratury i na żądanie przedstawić akty urodzenia i ślubu.

Kierownik sądu lub prokuratury, po stwierdzeniu powinowactwa, przedstawia sprawę w drodze służbowej Ministrowi Sprawiedliwości.

**II. Przeniesienie na inne miejsce służbowe dla do-
bra wymiaru sprawiedliwości lub powagi stanowiska
sędziowskiego. Przeniesienie w stan spoczynku w in-
teresie wymiaru sprawiedliwości.**

§ 2. Jeżeli prezes sądu uznaje, iż zachodzi potrzeba przeniesienia sędziego jednego z powierzonych mu sądów na inne miejsce służbowe lub w stan spoczynku (art. 102 § 2 lit. „c” i art. 110 lit. „c” u. s. p.), to przed złożeniem odnośnego wniosku zawiadamia o nim zainteresowanego sędziego, pozostawiając mu 14-dniowy termin do wniesienia podania o przeniesienie na inne miejsce służbowe lub w stan spoczynku, o ile posiada warunki, przewidziane w art. 108 u. s. p., albo do zrzeczenia się stanowiska.

§ 3. Jeżeli podania, przewidzianego w § 2, nie złożono w terminie, lub złożone podanie załatwiono odmownie, prezes sądu właściwego przesyła wniosek swój o przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe lub w stan spoczynku wraz z uzasadnieniem do prezesa sądu wyższego, który przesyła go z własną opinią przewodniczącemu składowi sędziowskiego, powołanego do orzekania w tych sprawach (art. 52 § 2 u. s. p.).

Wniosek, dotyczący przeniesienia na inne miejsce służbowe lub w stan spoczynku prezesa sądu, składa prezes sądu wyższego bezpośrednio przewodniczącemu właściwego składowi sędziowskiego.

§ 4. Sąd orzekający zarządza zbadanie okoliczności sprawy i zebranie dowodów, a do przeprowadzenia dochodzenia wyznacza jednego z sędziów danego sądu, nie należącego do składu orzekającego.

§ 5. Sędzia zainteresowany i jego obrońca mają prawo, po ukończeniu dochodzenia, przejrzenia akt, poczynienia wyciągów i składania wniosków o uzupełnienie dochodzenia. Jeżeli sędzia, prowadzący dochodzenie, wniosku nie uwzględni, przedstawi go do rozstrzygnięcia sądowi orzekającemu (§ 3).

§ 6. Po ukończeniu dochodzenia prowadzący je sędzia przesyła akta prokuratorowi sądu wyższego; prokurator zwraca akta ze swoim wnioskiem przewodniczącemu sądowi orzekającego.

§ 7. Przewodniczący sądu orzekającego wyznacza termin posiedzenia niejawnego dla rozpatrzenia wniosku i zawiadamia o nim prokuratora, zainteresowanego sędziego i jego obrońcę, jeżeli był wskazany, oraz wyznacza sędziego sprawozdawcę.

Wezwania zainteresowanemu sędziemu doręcza się w sposób, przewidziany w regulaminie sądowym.

§ 8. Sąd orzekający może z własnej inicjatywy lub na wniosek stron (§ 5 i 6) zarządzić uzupełnienie dochodzenia (§ 4). Może również zarządzić przesłuchanie świadków i biegłych na rozprawie.

§ 9. Do czynności na posiedzeniu sądu orzekającego stosuje się odpowiednio przepisy art. 159 i 161 prawa o ustroju sądów powszechnych z tem, że niestawiennictwo należycie wezwanego zainteresowanego sędziego lub jego obrońcy nie wstrzymuje postępowania.

§ 10. Orzeczenie sądu nie wymaga uzasadnienia i nie ulega zaskarżeniu.

§ 11. Odpisy orzeczenia sądu doręcza się zainteresowanemu sędziemu oraz przesyła Ministrowi Sprawiedliwości i prezesowi właściwego sądu, akta zaś sprawy kieruje się do prezesa właściwego sądu wyższego.

§ 12. Do wezwania świadków i biegłych oraz do doręczeń i przeprowadzania dowodów stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie zawierają odmiennych postanowień.

**III. Przejście w stan spoczynku wskutek ukończenia
lat 70.**

§ 13. Sędzia i prokurator, który ukończył 70 lat życia, obowiązany jest zawiadomić o tem swoją bezpośrednią władzę nadzorczą, przedstawiając na jej żądanie akt urodzenia. Władza nadzorczą przedstawi to zawiadomienie Ministrowi Sprawiedliwości w drodze służbowej. Sędzia i prokurator opuszcza swe stanowisko po otrzymaniu zwolnienia.

§ 14. Jeżeli sędzia lub prokurator zaniechał doniesienia (§ 13), bezpośrednia władza nadzorczą powinna na podstawie własnych wiadomości i wykażu służbowego przedstawić sprawę Ministrowi Sprawiedliwości.

IV. Przejście w stan spoczynku wskutek zwinięcia stanowiska.

§ 15. Prezes sądu apelacyjnego, w którego okręgu sędzia, zwolniony od zajęć w myśl art. 107 prawa o ustroju sądów powszechnych, pozostawał ostatnio na zwiniętym stanowisku, powinien w razie możliwości przeniesienia lub delegowania sędziego do innego sądu przedstawić Ministrowi Sprawiedliwości sprawozdanie.

§ 16. Jeżeli sędzia w ciągu roku nie otrzyma nowego stanowiska, prezes sądu apelacyjnego przedstawi bezzwłocznie Ministrowi Sprawiedliwości wniosek o przeniesienie sędziego w stan spoczynku (art. 110 lit. „d” u. s. p.).

V. Przeniesienie w stan spoczynku z powodu ułomności cielesnej, upadku sił fizycznych lub umysłowych albo z powodu dłuższej choroby.

§ 17. Postępowanie w przypadkach, objętych art. 110 lit. „b” prawa o ustroju sądów powszechnych wszczyna prezes sądu wyższego z własnej inicjatywy lub na przedstawienie prezesa sądu właściwego, o czym zawiadamia Ministra Sprawiedliwości. Przedstawienie i postanowienie o wszczęciu postępowania powinno zawierać uzasadnienie, wyjaśniające okoliczności, z powodu których sędzia ma być przeniesiony w stan spoczynku.

§ 18. Prezes sądu wyższego wyznacza do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego jednego z sędziów tegoż sądu lub sądu bezpośrednio niższego.

§ 19. Jeżeli powodem uznania sędziego za niezdolnego do służby ma być upadek sił umysłowych, należy mu wyznaczyć obrońcę z urzędu, o ile nie ma obrońcy z wyboru.

§ 20. Do stwierdzenia trwałej niezdolności do służby z powodu ułomności cielesnej albo upadku sił fizycznych lub umysłowych, należy powołać komisję lekarską pierwszej instancji (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 302), w przypadkach zaś wątpliwych — komisję lekarską drugiej instancji.

§ 21. Jeżeli sędzia bez przyczyny usprawiedliwiającej nie stawia się na wezwanie prezesa sądu celem poddania się badaniu lekarskiemu, wówczas sędzia, wyznaczony do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego, zawiadomi o tem właściwą władzę nadzorczą, celem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

§ 22. Jeżeli dochodzenie nie stwierdziło warunków przeniesienia w stan spoczynku, prezes sądu wyższego postępowanie umarza, o czym zawiadamia Ministra Sprawiedliwości. W przeciwnym razie prezes zarządza przedstawienie zainteresowanemu sędziemu lub jego obrońcy wyników postępowania przygotowawczego i pozostawia sędziemu termin 14-dniowy do złożenia podania o przeniesienie w stan spoczynku lub do zrzeczenia się stanowiska.

§ 23. Jeżeli sędzia podania nie złoży w terminie (§ 22), prezes sądu wyższego przesyła akta prokuratorowi, który składa swój wniosek prezesowi, poczem prezes kieruje sprawę do kolegium administracyjnego sądu wyższego.

§ 24. Co do doręczania wezwań, skutków niewstawnictwa wezwanego sędziego lub jego obrońcy, trybu postępowania na posiedzeniu kolegium administracyjnego, doręczania i przesyłania odpisów orzeczeń obowiązują przepisy § 7 ust. 2 i §§ 9, 11 i 12 niniejszego rozporządzenia. Orzeczenie należy uzasadnić. Orzeczenie to nie ulega zaskarżeniu.

§ 25. Przepisy §§ 17 — 24 stosuje się odpowiednio w przypadku, przewidzianym w art. 110 lit. „a” prawa o ustroju sądów powszechnych, z tą zmianą, że dochodzenia celem stwierdzenia warunków przeniesienia w stan spoczynku można zaniechać, jeżeli warunki te są stwierdzone w aktach urzędowych, dołączonych do przedstawienia prezesa właściwego sądu lub wskutek żądania prezesa sądu wyższego.

§ 26. Przepisy §§ 17 — 24 stosuje się odpowiednio również w przypadku, przewidzianym w art. 108 lit. „a” prawa o ustroju sądów powszechnych, z tem, że:

- a) prośbę o przejście w stan spoczynku składa zainteresowany sędzia, dołączając świadectwo lekarskie i inne dowody;
- b) wyniki dochodzenia należy sędziemu lub jego obrońcy przedstawić i na żądanie dochodzenie uzupełnić;
- c) na posiedzenie kolegium administracyjnego zainteresowanego sędziego nie wzywa się.

§ 27. Przepisy §§ 19, 20, 21 i 24 — 26 stosuje się odpowiednio i do prokuratorów z tem, że:

- a) dochodzenie przeprowadza prokurator lub wiceprokurator, wyznaczony przez prokuratora apelacyjnego, jeżeli chodzi o prokuratorów, podległych prokuratorowi apelacyjnemu, lub przez Ministra Sprawiedliwości, jeżeli chodzi o innych prokuratorów;
- b) że akta sprawy wyznaczony prokurator przesyła do prokuratora apelacyjnego lub do pierwszego prokuratora Sądu Najwyższego;
- c) że prokurator apelacyjny lub pierwszy prokurator Sądu Najwyższego kieruje akta sprawy ze swoją opinią do Ministra Sprawiedliwości.

VI. Przepisy końcowe.

§ 28. Określenia „sąd wyższy” i „sąd właściwy” są użyte w niniejszym rozporządzeniu w rozumieniu art. 188 prawa o ustroju sądów powszechnych, określenie zaś „sędzia” jest użyte w znaczeniu art. 188 prawa o ustroju sądów powszechnych, jeżeli z treści przepisu nie wynika węższe znaczenie tego wyrazu.

§ 29. Obrońcą sędziego lub prokuratora może być tylko osoba, wymieniona w art. 145 prawa o ustroju sądów powszechnych.

§ 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 938).

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*